

Arrest

nr. 302 998 van 12 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 juni 2021.

Op 16 januari 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 16 mei 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die met een schrijven van 17 mei 2023 ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in de stad Abbottabad, onderdeel van de provincie Khyber Pakhtunkwa te Pakistan. U ging tot de 3e graad naar school en hielp daarnaast uw vader met zijn werk in de bouw. U werkte daarnaast als student-lasser, waarna u zelf een winkel opende in Mir Pur. In 2010 verkreeg uw familie een Proof of Registration (PoR) kaart die geldig was tot 2012. Na 2012 verlengende u de kaart niet. In Pakistan werd u lastiggevalen daar u een Afghaanse vluchteling was. In 2018 werd u opgepakt en ze vroegen u naar geld. Daar u hen geen geld kon geven werd u vijf dagen opgesloten in de gevangenis. In 2019 werd u opnieuw opgepakt en voor de rechtbank beschuldigd van diefstal en het niet hebben van een vreemdelingenkaart. Na een maand kwam u opnieuw vrij. Naast de problemen in Pakistan had uw gezin een vijandschap met uw paternale ooms A. en D. M. omwille van een grondconflict tussen uw vader en zijn broers. Zij zouden evenwel commandanten zijn bij de taliban. U verklaart zelf nooit in Afghanistan te hebben gewoond noch zou u ooit in Afghanistan zijn geweest. Omwille van de slechte situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan verliet u Pakistan in de zomer van 2020. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 21 juni 2021 toe kwam. U diende de volgende dag, op 22 juni 2021, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw ooms omwille van het grondconflict.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de PoR-kaart van uw vader en uw broer voor, alsook een screenshot waar het nummer van uw eigen PoR-kaart op vermeld staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Vooreerst verklaart u geboren en getogen te zijn in Pakistan en nooit in Afghanistan te zijn geweest en/of te hebben gewoond (CGVS, p.5-7). U zou in Pakistan meermaals zijn lastiggevalen door de Pakistaanse autoriteiten daar u een Afghaanse vluchteling was (CGVS, p.19 & 22). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vrees dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Pakistan vooralsnog niet wordt aanzien als een veilig derde land, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt, beoordeeld worden.

Hierbij merkt het CGVS evenwel op dat er ernstige twijfels zijn over uw identiteit, en in navolging ook in de omstandigheden van uw verblijf in Pakistan. Ter staving van uw identiteit en uw verblijf in Pakistan legt u een kopie van de PoR-kaarten van uw vader en broer voor, alsook het nummer van uw eigen PoR-kaart (map Documenten – document 1-3). Uw eigen PoR-kaart raakte u kwijt in Griekenland (CGVS, p.19). Het CGVS wijst er evenwel op dat u geen enkel ander (identiteits-)document voorlegt dat uw identiteit kan aantonen. Daarenboven stelt het CGVS vast dat u volgens de geboortedatum op de PoR-kaart aanzienlijk ouder bent. Uw geboortjaar staat daar immers vermeld als 1991 en niet 1997 zoals u in België verklaarde. Niettegenstaande u op het CGVS aangaf dat er een discrepantie zou kunnen zijn met uw leeftijd daar u niet wist welke leeftijd uw vader zou hebben opgegeven bij de aanvraag van uw PoR-kaart (CGVS, p.20), wijst het CGVS erop dat dit geen afdoende verklaring is die dit significante leeftijdsverschil kan verklaren. Indien u immers zelfs nog in Griekenland beschikte over uw PoR-kaart is het evenwel niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van uw geboortjaar, dit wordt immers vermeld op de voorzijde van een PoR-kaart. Bijkomend is een leeftijdsverschil van zes jaar niet verwaarloosbaar. Gelet op de informatie verstrekt door UNHCR Pakistan, en waarvan kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (map Landeninfo – bron 1) werd uw PoR-kaart aangevraagd in 2007 en zou u ten tijde van de aanvraag zestien jaar zijn geweest. Dat u, gelet op uw verklaarde geboortedatum in 1997, op het moment van aanvraag tien jaar oud zou zijn geweest is weinig aannemelijk. Des te meer gelet op de foto toebehorend aan uw PoR-kaart. Het CGVS wijst er hierbij nog op dat u evenwel aanwezig zou zijn geweest bij de registratie van uw PoR-kaart daar u vingerafdrukken moest afgeven (CGVS, p.18-19). Dat een verschil tussen een jongen van tien of zestien jaar niet zou zijn opgemerkt door een medewerker van UNHCR of het NADRA kantoor ten tijde van de registratie is maar weinig aannemelijk. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat uw verklaring dat u uw geboortedatum/leeftijd niet wist bij uw aankomst in België en dat uw vader u uw leeftijd vertelde (CGVS, p.5) niet in overeenstemming te brengen is met uw verklaring dat uw vader uw leeftijd opgaf bij de registratie van uw PoR-kaart. Indien uw vader het geboortjaar 1991 heeft opgegeven bij de registratie van uw PoR-kaart is het niet aannemelijk dat hij u, na aankomst in België, zes jaar jonger zou verklaren. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat u, zoals u zelf ook toegeeft, onderweg tegenover de Griekse en Roemeense asiendiensten bediend heeft van valse verklaringen omtrent uw geboortedatum en uw nationaliteit. U verklaarde in Griekenland zelfs dat u over de Pakistaanse nationaliteit beschikte (CGVS, p.4). Dat u bewust en welwillend, en met complete minachting voor de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, de Europese asiendiensten trachtte te misleiden uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze schaadt. Des te meer daar uw geboortedatum en nationaliteit geen kleine details betreffen doch wel essentiële elementen betreffen aangaande uw persoon en cruciaal zijn in de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Uw verklaringen over de geldigheid van uw PoR-kaart zijn bovendien tegenstrijdig én komen daarnaast niet overeen met de algemene landeninformatie. Zo verklaart u dat u uw kaart eind 2010 kreeg en dat deze sinds 2012 vervallen was. U voegt hier nog aan toe dat jullie na 2012 geen vluchtelingenkaart meer kregen (CGVS, p.18-19). Zoals hierboven reeds uiteengezet is uw vluchtelingenkaart evenwel uitgegeven in 2007 en niet in 2010 zoals u verklaart. Uw kaart is niet verlengd. Uit de algemene landeninformatie blijkt evenwel dat PoR-kaarten uitgegeven in 2007 geldig waren tot 2009 (map Landeninformatie – bron 2). Dat uw PoR-kaart geldig was tot 2012 is aldus hoogst onwaarschijnlijk. Uw verklaring dat uw familie hun PoR-kaarten niet meer kon verlengen na 2012 blijkt evenmin correct, daar UNHCR meedeelt dat uw vader zijn PoR-kaart heeft verlengd op 18 april 2012. De kopie van de PoR-kaart van uw vader die u voorlegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS is aldus, op zijn minst, niet de meest recente PoR-kaart. Het is tevens opmerkelijk dat UNHCR Pakistan aangeeft dat uw vader gerepatriëerd is naar Afghanistan (zie map Landeninformatie – bron 3), terwijl u verklaart dat uw vader tot op heden nog altijd in Pakistan verblijft (CGVS, p.9).

Daarenboven wijst het CGVS erop dat u geen enkel objectief document noch foto voorlegt die uw familieband met de personen van wie u beweert dat het uw vader en broer zijn kan staven. U legt bovendien geen enkel document neer dat uw verblijf in Pakistan kan staven noch dat uw familie daar op dit moment nog verblijft. Uw verklaringen over uw familie die heden nog in Pakistan zou verblijven zijn bovendien zodanig lacunair dat u ook op deze wijze niet kan aantonen dat u verwant bent aan de personen van wie u de PoR-kaarten voorlegt. Zo oppert u dat uw vader in 1975 naar Pakistan is gegaan vanuit Afghanistan, een verklaring die evenwel niet overeenkomt met de informatie verbonden aan de PoR-kaart die stelt dat uw vader is aangekomen in 1979 (map Landeninformatie – bron 3). Daarenboven heeft u geen enkel idee om welke reden uw vader naar Pakistan is gekomen noch kunt u indiceren hoe vaak uw vader heen en weer reisde tussen Afghanistan en Pakistan (CGVS, p.12). Desgevraagd geeft u aan dat uw vader zich eerst in Punjab vestigde doch kunt u evenmin uitleggen om welke reden uw vader van Punjab naar Abbottabad verhuisde. In Abbottabad woonden jullie in een huurhuis doch heeft u geen enkel idee hoe uw vader een huis kon huren noch van wie hij dit huurde (CGVS, p.12 & 16-17). Uw verklaringen komen amper doorleefd over. U brengt uw geloofwaardigheid hiermee verder in het gedrang.

U verklaart dan nog dat uw ouders sinds een financieel dispuut drie of vier jaar geleden niet meer samenwonen en uw moeder heden in Punjab verblijft. Waar zij in Punjab woont weet u evenwel niet. Dat u dit niet zou weten is opmerkelijk, des te meer daar ook uw broers en zussen bij uw moeder verblijven. U oppert dan nog dat uw moeder in Pakistan is geboren doch weet u evenmin waar (CGVS, p.9-11). Uw verklaring dat uw maternale ooms over Pakistaanse nationaliteitskaarten beschikken is tevens opzienbarend. Gevraagd hoe zij aan deze nationaliteitskaarten zijn gekomen kan u evenmin uitklaren. U stelt eenvoudigweg dat zij (uw ooms) heel lang geleden naar daar zijn gegaan. Uit de objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt blijkt evenwel dat, alhoewel de Pakistaanse wet strikt genomen wel een nationaliteitsprocedure voorziet, het praktisch niet gebeurt dat een Afghaanse vluchteling, zoals uw ooms, in Pakistan de Pakistaanse nationaliteit verwerft (map Landeninformatie – bron 2, p.32). Dat uw maternale ooms eenvoudigweg over Pakistaanse nationaliteitskaarten zouden beschikken louter en alleen omdat zij daar al lang verbleven is niet aannemelijk.

Het CGVS herneemt en benadrukt dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw verblijf/leven in Pakistan. Het CGVS merkt evenwel op dat u in Pakistan naar school bent gelopen, en gewerkt heeft. Zo had u zelfs uw eigen winkel (CGVS, p.14-16). Er mag dus, op zijn minst, een begin van bewijs verwacht worden betreffende uw verblijf in Pakistan. Het is bovendien uiterst vreemd om op te merken dat u zelfs geen idee heeft wie de persoon is van wie u notabene zelf uw winkel huurde (CGVS, p.17). Opnieuw komen uw verklaringen amper doorleefd over en komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Daar er allerminst vast staat dat u de persoon bent vermeld op de PoR kaart noch dat u familie bent van de personen waarvan u beweert dat het uw vader en broer zijn, alsook gelet op uw verklaringen dat uw ooms over Pakistaanse nationaliteitskaarten beschikken, alsook dat u onderweg uw nationaliteit als Pakistaans hebt opgegeven wijst het CGVS erop dat er eveneens twijfels bestaan of u wel degelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt. U legt bovendien geen enkel document voor dat op objectieve wijze kan staven dat u beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Ook uw kennis over basiselementen van de Afghaanse samenleving is erg karig en stereotiep van aard. Zo heeft u geen enkel idee welke identiteitsdocumenten er in Afghanistan bestaan. Uw verklaringen dat u nooit in Afghanistan bent geweest kan deze lacune niet vergoelijken (CGVS, p.6-7). Dat u als Afghaan niet vertrouwd zou zijn met (het bestaan van) taskara's is weinig aannemelijk. Over Afghanistan weet u bovendien maar weinig, zo zou uw vader u maar weinig verteld hebben. Wanneer u vervolgens bevraagd wordt over verschillende gebruiken en tradities tussen Afghanistan en Pakistan oppert u dat er maar weinig verschillen waren daar, waar u woonde, het allemaal Pashtuns waren. U stelt dan nog dat eer van belang is, doch bent u geenszins bekend met de Pashtunwali. Ook verschillen tussen Pakistaanse en Afghaanse huwelijksfeesten kunt u niet duiden (CGVS, p.7). Het CGVS stelt opnieuw vast dat uw verklaringen niet doorleefd zijn en niet kunnen overtuigen. Indien u daadwerkelijk een Afghaanse Pashtun bent mag er evenwel verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen kan afleggen, quod non.

In het licht van bovenstaande vaststellingen herhaalt het CGVS dat op een verzoeker evenwel de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16.01.2023 p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus

2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Er werd echter vastgesteld dat u, door uw eigen toedoen en met name door uw lacunaire en tegenstrijdige verklaringen, het CGVS op geen enkele wijze zicht biedt op de kernelementen aangaande uw persoon. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees. Identiteit, nationaliteit en (recente) herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

In zoverre u zou volharden in uw Afghaanse nationaliteit wijst het CGVS voorts op het volgende. Uw problemen in Pakistan, meer specifiek uw twee aanhoudingen en verschijning voor de rechtbank in Abbottabad, incidenten waarvan u overigens evenmin enig enkel objectief document ter staving voorlegt, staan dan evenwel volledig los van uw vermeende vrees voor vervolging jegens uw ooms in Afghanistan (zie infra). Uw problemen in Pakistan met de Pakistaanse autoriteiten zouden in dit geval aldus geenszins kunnen leiden tot het besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan, uw land van verklaarde nationaliteit.

Dit allen nog terzijde geschoven, het loutere gegeven dat u, als verklaarde Afghaan, enige tijd in Pakistan zou hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen

Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan. In zoverre u zou aanvoeren dat u niet naar Afghanistan zal kunnen terugkeren omdat u nooit in Afghanistan woonde moet worden vastgesteld dat dit enerzijds geenszins vaststaat daar u geen zicht biedt op uw recente herkomst en uw ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw netwerk. Daarbij verklaart u zelf in Pakistan te hebben verbleven in een Pashtun gemeenschap waar er maar weinig verschillen zijn (CGVS, p.7). Dat u zich aldus niet in Afghanistan zou kunnen integreren toont u geenszins aan.

Desgevraagd stelt u dat u niet kan terugkeren daar uw gezin in Afghanistan verwickeld zou zijn in een grondconflict met uw paternale ooms die gelieerd zouden zijn aan de taliban (CGVS, p.22). Het CGVS wijst er hierbij vooreerst op dat, daar u geen zicht geboden heeft op de kernelementen aangaande uw identiteit en familiesamenstelling (zie supra), de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eveneens albedenklijk is. U slaagt er evenmin in een persoonlijke vrees voor vervolging jegens uw vermeende ooms, die evenwel onderdeel zouden uitmaken van de taliban, aan te tonen. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Uw verklaringen over het grondconflict zijn bovendien weinig doorleefd. Zo heeft u geen enkel idee wanneer het conflict exact escaleerde noch kunt u uitleggen om welke reden uw ooms uw vader zijn deel niet wilden geven (CGVS, p.24). Ten aanzien van de gronden legt u evenwel geen enkel document noch eigendomscertificaat van de gronden voor. U toont zelf het bestaan van de gronden niet aan. Gevraagd om hoeveel jaar dit grondconflict gaat bent u evenwel niet zeker en stelt u dat het om 30-40 jaar gaat (CGVS, p.24). Het CGVS merkt evenwel op dat 30-40 jaar een enorme hoeveelheid grond is. Dat u geenszins exact weet om hoeveel grond het gaat is an sich al opmerkelijk, daar dit cruciale informatie is in een grondconflict.

Over uw paternale ooms met wie uw familie in dit conflict verwickeld zou zijn weet u bovendien ook maar weinig te vertellen. Zo verklaart u dat zij gehuwd zijn en kinderen hebben doch kan u geenszins toelichten hoe hun echtgenoten heten noch wie hun kinderen zijn (CGVS, p.13). U voegt dan nog toe dat ze commandanten bij de taliban zijn, maar ook hier weet u niets over te vertellen. Zo kan u het CGVS geen informatie verschaffen over sinds wanneer zij bij de taliban zijn gegaan noch wat zij doen bij de taliban. U weet louter dat zij bij de taliban horen. Uw verklaringen betreffen aldus louter blote beweringen. U stelt dan dat uw vader nog informatie krijgt via andere personen, doch heeft u ook geen enkel idee wie deze personen dan wel niet zijn (CGVS, p.24-25). Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Des te meer daar u heden in contact staat met uw vader (CGVS, p.5 & 8). Ten overvloede wijst het CGVS erop dat het zeer opmerkelijk is dat, indien uw ooms daadwerkelijk tot de taliban behoren en er niet voor zouden terugdeinzen u te doden, het uiterst opmerkelijk is dat zij uw vader ongemoeid lieten tijdens zijn meerdere bezoeken aan het dorp (CGVS, p.13 & 24).

Ten overvloede wijst het CGVS op het volgende. Dat u in de zomer van 2020 (CGVS, p.8) Pakistan verliet zoals u verklaart blijkt eveneens niet te kloppen. Zo blijkt uit een controle van uw vingerafdrukken dat u reeds op 9 december 2019 geregistreerd werd in Thessaloniki, Griekenland (zie administratief dossier DVZ). Het CGVS stelt dan ook vast dat u, op zijn minst, een half jaar eerder bent vertrokken dan u verklaart. Gelet op uw datum van binnenkomst in België zoals genoteerd op uw bijlage 26, zijnde 21 juni 2021, blijkt dat u op zijn minst al anderhalf jaar in Europa was alvorens u in België een verzoek om internationale bescherming. Dat u tot aan België wachtte om uw procedure te doorlopen ondermijnt uw vrees voor vervolging jegens de taliban op ernstige wijze. Er mag immers van u verwacht worden dat wanneer u uw verklaard land van herkomst ontvlucht en verklaart niet terug te kunnen keren naar uw verklaard land van nationaliteit omwille van een gegronde vrees voor vervolging u de eerste opportuniteit tot het verzoeken en verkrijgen van internationale bescherming met volle handen zou aannemen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen aangaande uw persoon, alsook ten aanzien van uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen uw ooms, en in navolging de taliban, bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de

berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_

Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden

gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat rekening houdend met het profiel van verzoeker, een grondige analyse moet uitgevoerd worden van de relevante informatie die verzoeker heeft voorgelegd. Volgens verzoeker werd dit in casu niet correct gedaan. Verweerder begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout waarbij de meest nadelige interpretatie voor verzoeker wordt weerhouden. Hierdoor is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende.

Meer specifiek wijst verzoeker op de PoR-kaarten en het PoR-kaartnummer die hij heeft voorgelegd. Er blijkt dat verweerder een onderzoek heeft gedaan en volgens de informatie die verweerder verkreeg, zijn vele gegevens als die welke door verzoeker zijn opgegeven, dezelfde. Zo onder meer de plaats van afkomst van zijn vader uit A. in de provincie Laghman, de naam van zijn moeder, de naam van zijn vader en de namen van zijn broers en zussen, afgezien van de spelling. Deze informatie blijkt uit het document "AFG/PAK2023-010" in het administratief dossier waar verzoeker geen kennis van had op het ogenblik van het afleggen van zijn gehoor. De gegevens die verweerder van het UNHCR heeft verkregen, samen met de verklaringen van verzoeker, hadden verweerder ertoe moeten brengen geloof te hechten aan zijn verblijf in Pakistan met zijn gezin, aldus verzoeker.

De bestreden beslissing bevat verder het motief dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn PoR-kaart in vergelijking met de verkregen objectieve informatie van het UNHCR. Zo bijvoorbeeld stelde verzoeker dat de door verweerder ontvangen informatie onjuist is en dat zijn vader zich nog steeds in Pakistan bevindt. Verzoeker wijst erop dat de informatie in het administratief dossier dienaangaande ambigue is aangezien in de bijlage van het document 'COI case AFG/PAK2023-003' onder de titel "Repatriation Details" staat "empty" en er geen informatie wordt gegeven over de terugkeer of mogelijke repatriëring van zijn vader. Eenzelfde opmerking maakt verzoeker aangaande de "Family ID" in de COI-case betreffende verzoeker zelf, waar wordt vermeld dat niemand van zijn familie is teruggekeerd naar Afghanistan.

Verder gaat verzoeker ook in op het feit dat hij zich vier jaar kan vergist hebben over het ogenblik waarop hij met zijn familie in Pakistan is aangekomen, tussen 1975 en 1979, aangezien deze feiten zeer lang geleden zijn. Vervolgens benadrukt verzoeker de elementen die hij wel correct kon verschaffen over zijn verblijf in Pakistan: hij kan de naam geven van de moskee, spreekt Urdu, vermeldt steden in Pakistan die hij heeft bezocht, geeft de naam van een vluchtelingenkaart in Pakistan, noemt de naam van de verantwoordelijke organisatie NADRA, volgens hem ging het CGVS er ten onrechte van uit dat hij niet als Afghaanse vluchteling in Pakistan zou kunnen beschouwd worden.

Tot slot wijst verzoeker erop dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn bijzonder profiel, noch met de huidige informatie over Afghanen die in Pakistan hebben gewoond. Indien hij naar Afghanistan zou terugkeren, zou hij zich zonder enige steun van enig familielid of van enig netwerk aldaar bevinden. Hij citeert daarbij uit een arrest van de Raad van oktober 2022 waarin erop wordt gewezen dat uit objectieve informatie blijkt dat Afghanen die zijn geboren en/of een heel lange periode in Pakistan hebben verbleven als een risicoprofiel worden aangemerkt. Verzoeker voegt zelf landeninformatie toe van IFRI van februari 2023 waarin wordt gesteld dat de taliban na de machtsovername hebben verklaard dat teruggestuurde personen zullen worden berecht door gerechtshoven van de taliban en dus mogelijk kunnen worden gedood, gefolterd of gevangen genomen. Reden waarom UNHCR heeft gepleit tegen een terugkeer van Afghanen, standpunt dat nog actueel is.

3. Aanvullende nota

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer van 19 januari 2024 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;

- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

“A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

1.(...)

;

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke

omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;
e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren."

Uit het voorgaande blijkt dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade moet beoordeeld worden ten aanzien van het land van nationaliteit. Enkel indien men geen nationaliteit heeft, wordt dit beoordeeld ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf.

Verweerder stelt ook zelf in de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming, het essentieel is bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt in de beslissing de voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld te hebben.

In de bestreden beslissing stelt verweerder enerzijds: *"gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Pakistan vooralsnog niet wordt aanzien als een veilige derde land, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt, beoordeeld worden."* (eigen onderlijnen)

In casu verklaart verzoeker de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren en getogen te zijn in Abbotabad in Pakistan. Zoals verzoeker aanstipt, blijkt uit objectieve landeninformatie waarop verweerder en verzoeker zich steunen, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 dat onder het hoofdstuk "refugee status" onder meer als risicoprofiel wordt vermeld *"Individuals who were born in Iran or Pakistan and/or who lived there for a long period of time"*. Dienaangaande leest de Raad dat terugkeerders uit Pakistan vaak in precarie omstandigheden leven en dat het feit dat ze niet aangepast zijn aan Afghaanse normen en verwachtingen, in het geval ze niet kunnen terugvallen op een netwerk, bijkomende moeilijkheden kan creëren. De informatie gevoegd door verzoeker van februari 2023 van IFRI (Institut français des relations internationales) gaat verder en stelt dat terugkeerders uit Pakistan naar Afghanistan aan gerechtshoven van de taliban kunnen onderworpen worden en bijgevolg kunnen gedood, gefolterd of gevangen genomen worden.

Uit de voormelde info van EUAA blijkt dat het hebben van een netwerk of niet in Afghanistan relevant is voor terugkeerders uit Pakistan. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing inderdaad aan verzoeker tegengeworpen dat *"UNHCR aangeeft dat uw vader gerepatrieerd is naar Afghanistan (zie map Landeninformatie – bron 3), terwijl u verklaart dat uw vader tot op heden nog altijd in Pakistan verblijft (CGVS, p. 9)"*. De Raad stelt evenwel met verzoeker vast dat de informatie die verweerder van het UNHCR heeft verkregen dienaangaande, tegenstrijdig is. Zo blijkt dat verweerder twee maal contact heeft genomen met UNHCR in Pakistan. Een eerste maal nam Cedoca contact op teneinde het PoR-kaartnummer, waarvan verzoeker verklaart dat het aan zijn vader toebehoort, te laten checken. In de nota van Cedoca "AFG/PAK 2023-003" van 25 april 2023 wordt onder meer gesteld als antwoord van UNHCR Pakistan *"Personal Detail attached and Family tree attached. The person is not a valid PoR cardholder. IC renewed his PoRcard on 18 April 2012. The person did repatriate to Afghanistan. No one from his family repatriated to Afghanistan."* Hieruit lijkt dat de vader van verzoeker zou zijn gerepatrieerd naar Afghanistan. Verzoeker heeft evenwel een punt dat op de bijlage, waarnaar UNHCR verwijst, onder *"repatriation details"* aangaande de vader geen gegevens ingevuld staan en dat bij *"Repatriation Status: Empty"* staat. Verder blijkt eveneens uit het administratief dossier dat Cedoca enige tijd later opnieuw contact heeft genomen met UNHCR Pakistan, nl. in mei 2023, deze maal om ook het PoR- kaartnummer voor verzoeker zelf te laten checken. Dit maal antwoordt UNHCR Pakistan op 8 mei 2023: *"Personal Detail attached and Family tree attached. IC was first registered after that he didn't renew his PoR card. IC is not a valid PoR cardholder. No one from his family has repatriated to Afghanistan."* Uit de bijlage en de familiesamenstelling die daarin is opgenomen blijkt dat zowel in de communicatie van UNHCR van april 2023 als van mei 2023 dezelfde familiesamenstelling is opgenomen. Het is dan ook tegenstrijdig dat UNHCR in april 2023 verklaart dat de heer G.W.A.M. reeds werd gerepatrieerd naar Pakistan en in mei 2023 later verklaart dat niemand van hetzelfde gezin werd gerepatrieerd. De laatste info komt overeen met verzoeker zijn verklaringen en het is dan ook niet duidelijk waarom enkel de communicatie die niet overeenkomt met zijn verklaringen wordt weerhouden door verweerder. Zoals verzoeker aanvoert, wordt

enkel de meest nadelige interpretatie voor hem weerhouden. In elk geval heeft verzoeker een punt dat de info van UNHCR niet eenduidig is en dit betreft voor de Raad een essentieel element.

Het komt de Raad dan ook voor dat bijkomend contact met UNHCR aangewezen is om duidelijkheid dienaangaande te creëren.

Verder blijkt eveneens dat verzoeker een punt heeft dat vele van zijn verklaringen die hij heeft afgelegd in zijn gehoor voor verweerder op 16 januari 2023, en dus vooraleer hij kennis kon hebben van de antwoorden van UNHCR Pakistan, overeenkomen met de gegevens die nadien door UNHCR Pakistan zijn verstrekt over de PoR-kaarten, zoals de afkomst van zijn vader uit A. in de provincie Laghman, de naam van zijn moeder, de naam van zijn vader en de namen van zijn broers en zussen. Ook de plaats van verblijf in Pakistan komt overeen.

Uit de beslissing blijkt anderzijds dat verweerder ernstige twijfels heeft bij de Afghaanse nationaliteit zelf van verzoeker, omdat verweerder van mening is dat verzoeker zijn kennis over basiselementen van de Afghaanse samenleving karig is. De Raad erkent dat er een opvallend hiaat is in zijn kennis van Afghanistan wat betreft Afghaanse identiteitsdocumenten, doch er blijkt eveneens uit het gehoorverslag dat hij wel kennis had van zaken als “khojra” of “jirga”. Verder is niet betwist dat verzoeker laag opgeleid is, noch dat hij verklaarde dat ook zijn ouders een laag opleidingsniveau hebben.

De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat *“er eveneens twijfels bestaan of u wel degelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt”* (bestreden beslissing p. 3). Dit standpunt steunt mede op de verklaring van verzoeker dat hij in Griekenland, volgens hem uit angst om teruggestuurd te worden naar Afghanistan, gezegd heeft dat hij van Pakistan afkomstig is. De Raad vindt evenwel in de documenten die betrekking hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de Dublinprocedure die aan huidige procedure voor verweerder is voorafgegaan, die vervat zitten in het administratief dossier, het antwoord van de Griekse autoriteiten terug op het voormalig terugnameverzoek. Hieruit kan niet eenduidig worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten verzoeker beschouwen als een Pakistaan.

Contradictorisch met de ernstige twijfels van verweerder aangaande de Afghaanse nationaliteit van verzoeker, stelt verweerder in de bestreden beslissing op p. 4 dan weer toch: *“Er moet worden vastgesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan”* en dat *“er (...) bijgevolg niet (kan) worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan”*. Op dit punt is de bestreden beslissing contradictorisch en dus niet draagkrachtig gemotiveerd.

Zoals supra reeds aangegeven, erkent verweerder dat het essentieel is het land van herkomst te kunnen bepalen. Dienaangaande beschikt de Raad thans ook niet over voldoende duidelijkheid.

Uit het voorgaande blijkt thans niet dat de onduidelijkheid enkel zou te wijten zijn aan een voorgehouden gebrekkige medewerkingsplicht van verzoeker. Zoals verzoeker aanvoert, heeft hij bijvoorbeeld wat betreft zijn leeftijd zich nooit als minderjarige voorgedaan en heeft hij een aantal zaken uit eigen beweging voorgelegd in het gehoor bij verweerder aangaande bv. het gebruiken van een andere nationaliteit in Griekenland en heeft hij hiervoor een uitleg verschaft. Zoals verweerder erkent, heeft hij een samenwerkingsplicht in de zin dat de door verzoeker aangebrachte elementen door hem moeten worden beoordeeld, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. Ook al heeft verweerder de zorgvuldigheid gehad elementen na te vragen bij UNHCR Pakistan, bleek die landeninformatie supra tegenstrijdig.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES